

‘Aquarius’: Pedro Sánchez alimenta Matteo Salvini?

Acollint l'‘Aquarius’, Pedro Sánchez ha ofert en safata una victòria al vicepresident italià Matteo Salvini: premi a la seva línia dura i augment de vot a les enquestes

ZP, després de guanyar les eleccions contra pronòstic el 2004, va forçar la retirada de les tropes espanyoles d'Iraq. Això va irritar molt els Estats Units: el president Bush no va trepitjar més Espanya quan venia a Europa i Obama fins al 2016 no hi va venir.

Pedro Sánchez s'ha estrenat també amb un cop d'efecte, anunciant que Espanya acollia el vaixell de refugiats *Aquarius*. El gest ha estat efectiu per al seu nou Govern: Rajoy generava una creixent pèssima imatge, de Govern espanyol per la corrupció, i també era qüestionat internacionalment per la repressió policial i judicial del moviment pacífic sobiranista català.

Obrir les portes als refugiats és rendible per a Sánchez. Fins i tot Macron, que manté tancada i barrada la frontera entre França i Itàlia perquè no hi entrin immigrants, vol fer surf també en l'onada de Sánchez obrint-se a acollir refugiats de l'*Aquarius*.

L'*Aquarius* navegava sense destí per la ferma oposició del nou Govern italià a acceptar els refugiats que hi portava. El nou vicepresident italià Matteo Salvini, líder de la Lliga, va prometre en la recent campanya electoral que Itàlia tancaria les portes a nous vaixells de refugiats recollits enmig del mar si no obtenia més solidaritat europea d'altres països de la UE a l'hora d'acollir-los, sobretot d'Espanya i França.

En aquest sentit, el cop d'efecte de Pedro Sánchez ha permès a Matteo Salvini apuntar-se internament una medalla guanyadora molt significativa: la seva línia dura ha estat més efectiva que no pas la línia erràtica de l'anterior Govern socialdemòcrata. Les enquestes a Itàlia ja mostren que, en cas de noves eleccions, la primera

força del país seria la Lliga, per davant del Moviment 5Stelle de Di Maio, que va guanyar les eleccions al març.

A Espanya els refugiats de l'*Aquarius* aniran a parar als CIE (Centres d'Internament Especials) i una bona part seran expulsats del país, tal com ha passat en els darrers anys: per això molts refugiats han sol·licitat asil a França: Espanya continua mantenint els filferros a Ceuta i Melilla i és un país que, mani PP o PSOE, no té gaires contemplacions a l'hora d'expulsar immigrants irregulars.

Alemanya el 2015 va acollir en pocs mesos un milió de refugiats de Síria, i va mostrar la millor cara dels valors europeus. Alemanya té una altíssima sensibilitat pels drames humanitaris, ja que el 1945 va patir el pitjor èxode de la història

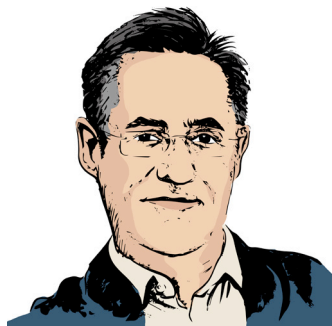
de la humanitat: 15 milions d'alemanys van fugir de les tropes soviètiques. També Suècia, país amb una llarga tradició d'asil polític, va acollir 150.000 immigrants en aquells mesos dramàtics.

Espanya, en canvi, va mostrar la seva cara més gasiva. Quan la Comissió Europea va suggerir quotes d'acollida per països, Rajoy va signar que Espanya acolliria només 18.500 refugiats, però dos anys després no arribaven al miler els que efectivament hi havien entrat.

Encara pitjor: quan la Generalitat i alguns ajuntaments catalans van oferir acollir 5.000 refugiats, una oferta que la Comissió Europea va celebrar i felicitar per escrit, el Govern del PP va impedir-ho prohibint a les autonomies una política pròpia en matèria immigratòria.

La UE no té competències en el control de fronteres atès que els Estats membres mai no les hi han volgut cedir, i fa poc que comença a dotar pressupostàriament l'agència europea Frontex. Per aquest motiu resulta especialment dramàtic el *blame game* que es practica contra la UE: des d'algunes capitals, especialment del sud d'Europa, es culpa la UE de no fer res davant del drama dels refugiats, quan la inacció en la seva acollida correspon en exclusiva als seus Estats membres.

Culpant la UE de tots els mals es pot regalar la majoria del proper Parlament Europeu als partits euroescèptics o directament eurofòbics. Compte a nacionalitzar èxits europeus i europeïtzar fracassos nacionals: el populisme mediàtic sol precedir el populisme polític.

RAMON TREMOSA